Emeritní papež Benedikt XVI.: Homosňatky a potraty jsou znamením nástupu moci Antikrista

- CZ24 News | 15. května 2020

Autorské vydání životopisu o 1000 stránkách s titulem *Benedikt XVI. Život* – v němčině, angličtině a italštině hovoří výslovně o nástupu duchovní moci Antikrista, který je přítomen v dnešní mentalitě.

Ukázka z úryvku, ve kterém Benedikt hovoří o moderní antikristovské víře:

Jedna z vět v jeho homilii v průběhu mše svaté na začátku pontifikátu obsahuje památnou větu: »Modlete se za mne, bych neprchal před vlky«. Předvídal již, s čím se bude potýkat?

Také musím říct, že je zde tendence příliš omezovat to, co vyvolává u Benedikta strach. Přirozeně »Vatileaks« jsou politování hodná a především nepochopitelná jako důvod velkého vzrušení na celém světě. Ale opravdová hrozba pro církev, a tedy pro petrský úřad nespočívá v těchto detailech, ale ve světové diktatuře ideologií otevřeně humanistických, které protiřečí všemu ostatnímu s výjimkou obecného sociálního souhlasu. Před sto lety, kdo by nepokládal za absurdní mluvit o homosexuálním manželství? Dnes – kdo je proti, je vyloučen ze společnosti. Totéž platí o potratech a o laboratorním plození lidských bytostí. Moderní společnost hlásá antikristovské krédo, kterému není možno se vzepřít bez trestu vyloučení a sociální exkomunikace. Je tedy více než přirozené obávat se této duchovní moci Antikrista a je nezbytná modlitba v celé všeobecné církvi, aby bylo možno klást odpor (*Benedetto XVI: Ein Leben*", str. 1074 originálního textu).

Pro tuto knihu vedl Seewald četné rozhovory s papežem Benediktem a jeho osobním sekretářem George Gänsweinem. V příloze k nové knize z podzimu 2018 jsou pod titulem Poslední uvedeny otázky pro Benedikta XVI: tyto otázky, vysvětluje autor, byly Benediktovi předloženy na podzim 2018 po četných interview. Mnohé zůstaly bez odpovědi, ale ty, které zodpověděl, jsou v této příloze.

Na otázku, která byla kvůli potvrzení často opakována, podle které během svého pontifikátu se střetl s mnoha „bloky" ze strany římské kurie, Benedikt odpověděl: Obstrukce přicházely spíše zvenčí než z kurie. Nechtěl jsem především zahajovat očištění světa omezeného na kurii, ale v církvi jako celku. Když vysvětloval dodatečně tuto svou myšlenku, dodal, že „mezitím události ukázaly, že krize víry vedla především ke krizi křesťanské existence". To je to, pokračoval, „co musí mít papež před očima"!

V tomto kontextu se Benedikt zmiňuje o „Antikristu".

„Před příchodem Krista církev projde závěrečnou zkouškou, která otřese vírou mnoha věřících. Pronásledování, které provází jeho putování po zemi, vyvolá „mysterium iniquiatis" pod formou náboženského podvodu, který nabídne lidem zdánlivé řešení jejich problémů za cenu odpadu od pravdy. Největší náboženský podvod Antikrista je jeho lžimesianismus, ve kterém člověk oslavuje sebe sama místo Boha, který přišel v těle".

Mnozí mluvili o postavě Antikrista, mezi nimi arcibiskup Fulton Sheen ve svých knihách a promluvách. Jednu z nich vyjímá z radiových projevů 1947. Ale také kardinál Giacomo Biffi ve své známé relaci na mítingu v Rimini 25. srpna 1991. Fulton v ní praví:

Antikrist se tak nebude nazývat; jinak by neměl epigony. Neobuje si červené střevíce, nebude chrlit síru, nebude mít ocas jako Mefistoteles ve Faustovi. To má Ďáblu pomáhat, aby přesvědčil lidi, že neexistuje. Když ho člověk popře, stává se mocnějším.

V žádné části Písma nenajdeme doklad pro lidový mýtus o ďáblu jako kašparovi. Spíše je popisován jako anděl padlý z nebe, jako „kníže tohoto světa" jehož úkolem je říct, že věčný život neexistuje. Satanova logika je jednoduchá: není-li nebe, není peklo; není-li pekla, není hříchu, tedy není žádný soudce, není-li soudce, zlo je dobro a dobro je zlo. Ale nad všemi těmito popisy náš Pán říká, že bude tak podobný Jemu samotnému, že by podvedl i vyvolené – a jistě žádný ďábel neviděl nikdy v knihách ilustrace, které by mohly svést vyvolené.

Jak nastoupí v této nové éře, aby mohl získat vyznavače pro svoje náboženství? Ruská předkomunistická víra říká, že bude převlečen jako Velký Humanista; bude mluvit o míru, prosperitě a hojnosti nikoliv jako o prostředcích, které nás vedou k Bohu, ale jako o cíli jako takovém.

Toto je pokušení – mít nové náboženství bez kříže, liturgii bez budoucího světa, náboženství na zbourání náboženství, politiku, která je náboženstvím a která dává císaři to, co patří Bohu. Uprostřed všeho toho láska k humanitě a oslavné řeči o svobodě, rovnosti… a velké tajemství, které nikomu neřekne: nebude věřit v Boha.

Protože jeho náboženství bude bratrství člověka bez otcovství Boha, zapře také vyvolené. Vytvoří anti-církev, která bude opice Církve, protože on, Ďábel, je opice Boží. Bude mít všechny charakteristické známky církve, ale naopak zmizí všechen její božský obsah. Bude to mystické tělo Anti-Krista, které ve všech vnějších znacích bude vyhledávat co největší podobnost s mystickým tělem Krista. V zoufalé potřebě Boha zavede moderního člověka do osamocení, frustrací, tužeb stále patřit ke své komunitě, jež dá člověku naději bez potřeby osobní nápravy a připuštění osobní viny. To jsou dny, ve kterých je ďáblu dán provaz mimořádně dlouhý.

Benediktovy komentáře by mohly představovat nejsilnější odsouzení diktatury morálního relativismu a agendy LGBT, která byla opakovaně kritizována jinými katolickými lídry, jako je kardinál Robert Sarah [qui] kardinál Gerhard Müller (qui), kardinál Raymond Burke [qui – qui]] kardinál Walter Brandmüller [qui – qui] nebo biskup Athanasius Schneider [qui].

V jednom projevu v dubnu 2005 krátce před svým zvolením papežem ještě jako kardinál Ratzinger zavedl termín „diktatury relativismu" [*Missa pro eligendo Pontifice* [qui]]. Při té příležitosti řekl svým kolegům kardinálům, že dnes „mít jasnou víru podle Kréda Církve dostalo nálepku fundamentalismu. Zatímco relativismus, tzn. nechat se unášet „tu a tam jakýmsi větrem nauky" jeví se jako jediné chování, které je na výši dnešní doby. Vytváří se diktatura relativismu, která nic neuznává za definitivní a všemu ponechává jako poslední měřítko vlastní já a svoji zvůli". Proti tomuto relativismu, poznamenal, stojí Ježíš Kristus se slovy: „My naopak máme jinou víru: Božího Syna, pravého člověka. On je mírou pravého humanismu".

V roce 2017 u příležitosti pohřbu kardinála Meisnera Benedikt velebil kardinálova Dubia, ve kterých viděl „hluboké přisvědčení, že Pán neopouští svou církev, i když loďka nabrala tolik vody, že jí hrozí ztroskotání [qui]. „Církev", potvrdil v té chvíli Benedikt, „potřebuje pastýře, kteří dokážou vzdorovat diktatuře relativismu ducha doby a žít a myslet ve shodě s vírou".